



Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Pars I. De judiciis & judicialibus. Hoc est de Sententia & re judicata, Executione, Attentatis, Judice, Notario, Advocatis, Procuratoribus, Expensis, & aliis ad materiam judiciorum. Pars II. Relatio Romanæ Curix forensis, ejusque Tribunalium, & Congregationum

**Luca, Giovanni Battista de
Coloniae Agrippinae, 1691**

XXI. De Sacra Congregatione Examinis Episcoporum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74090)

rante quod sint certa abstinere, atque aliud non agit. *sub tit. de testam. disc. 56. & sub tit. de Regular. disc. 63.*

Et quoad tertium caput insufficientiae; Ad hoc ut facultates intrent, procedere debet monitio haereditis, vel alterius, ad quem pertineat; Ex ea congrua ratione, quod potest ille dicere se velle supplere; Atque ubi altera pars interessata sit in causa, quae dispositionis implementum ejus favore petat, negando verificationem insufficientiae, a qua pendet, an facultates intrent, nec ne, tunc assumi solent disputationes quaestionis adeo inter DD. controversae, an scilicet certa designatio sit taxativè, vel demonstrativè, in suis sedibus non semel peracta *tit. de legat. disc. 14. & in dissellan. ecclesiast. disc. 30. & 33.* Aliaque plura occurrunt, quorum reassumptio nimiam evagationem redoleret: ideoque praemissa, pro aliqua hujus Congregationis notitia adnotasse, videtur satis.

Sub altero item genere non contentioso negotiorum, quae in utraque Congregatione tractantur, circa oeconomicam administrationem ut supra; Cadunt quoque inspectiones super compositionibus, quae offerantur super piis dispositionibus occultis, quarum scilicet notitia per Fabricam non habeatur, suppressis nominibus, juxta eandem praxim negotiorum fiscalium, seu camerarum an & quomodo admitti debeant.

Omnia haec procedunt in Urbe, & in Statu Ecclesiastico; In Regno vero Neapolitano, in quo hoc Fabricae Tribunal quoque receptum est, ac viget Congregatio ista, directe se non ingerit in cognitione causarum contentiosarum, sed solum ibi deputat Judices, aliosque officiales inferiores; Verum Judices ita deputati, in causarum cognitione, ac decisione, (juxta concordata in ejusdem Tribunalis receptione seu admissione) non cognoscunt causas, nisi de voto aliquorum assessorum saecularium, qui deputantur per Regem, vel per ejus Vicarium, in omnibus tribus instantiis; Atque pro frequentiori praxi esse solent regii Consiliarii, illius Consilii quod S. Clarae, seu Capuanae dicitur; Sive alterius Consilii quod dicitur Collaterale; Aut Praesidentes Regiae Camerae, de quorum numero fuit *Rovitus*, qui in ejus decisionibus, de aliquibus hujus Tribunalis causis agit; Locales vero seu dioecesiani commissarii, pariter habere debent Assessorem saecularem per loci Communitatem nominandum; Ideoque respectu dicti Regni, in his Congregationibus respectivè, agitur solum de dicto genere negotiorum non contentiosorum; Nempe de compositionibus, ad quas partes absque contradictore admitti cupiant, quando agatur de negotiis gravibus, ad quae non se extendant facultates illius oeconomici seu Commissarii Generalis, (qui quandoque Praelatus, & quandoque togatus esse solet,) dum habet in plerisque potestatem limitatam, inconsulta Congregatione.

Quandoque tamen praxis in hoc docuit, quod per viam relationis, vel extrajudicialis informationis, de causis ibi per omnes tres instantias jam tractatis, in ista Congregatione disputatum fuit. *in casu de quo tit. de Regular. disc. 25.*

In origine item differunt istae Congregationes ut supra, quoniam particularis, seu minor, est antiqua, tanquam residuum illius magni & numerosi Collegii quod Clemens VII. instituit;

Generalis autem, Cardinalitia, & Praelatitia, ad instar ejus quod Sixtus V. praedecessor de tot aliis Congregationibus fecit, recentius instituta fuit per Clementem VIII. ut supra initio advertitur.

DISC. XXI.

De Sacra Congregatione Examinis Episcoporum.

S V M M A R I V M

- 1 De Constitutione Gregorii XIV. super examine Episcoporum.
- 2 De Congregatione examinis, ejusque introductione, & a quibus constituatur.
- 3 In qua professione fiat examen.
- 4 De modo examinandi.
- 5 De ratione hujus introductionis, & quod sit commendabilis.
- 6 In contrarium quod non sit commendabilis.
- 7 Quod per hoc examen non obtineatur finis.
- 8 De secunda opinione, de qua num. 6. & quomodo illa procedat.
- 9 Quod in provisione Episcopatum adhiberi debeant eadem diligentiae, quae in Cardinalium creatione, & de ratione.
- 10 Quod etiam in provisione parochialium sola literatura non attendatur.
- 11 Datur exemplum electionis militum, & electionis Ducis militie.
- 12 De judicio Auctoris, & quomodo hoc examen debeat praticari.
- 13 De eodem & super quibus quaesita fieri deberent.
- 14 De praxi, quando aliquis reprobetur, quia nisi sit respondere.
- 15 Quinam eximi soleant ab hoc examine.
- 16 Qualis debeat esse numerus examinandorum.
- 17 De stylo cum personis ordinis primarii quae ad Episcopatus promoveantur.

Cum Gregorius XIV. (qui tanquam Episcopus Cremonensis, ante purpuræ assumptionem, in Concilio Tridentino interfuerat,) praefati Concilii sensuum conscius esset, circa diligentem inquisitionem eorum, qui ad Ecclesias Cathedrales, vel Metropolitanas essent promovendi; Hinc ad Summi Pontificatus apicem erectus, Constitutionem de super edidit praescribendo formam in hac inquisitione ac examine; tam de doctrina, quam de vita, & moribus, habendo in Curia, vel respectivè extra *Constit. 6. Gregor. XIV.* Atque huic sensui inhaerendo Clem. VIII. immediatus successor, publicum, ac solemne examen, coram se ipso, & Cardinalium Congregatione habendum introduxit, ut ita secuta assumendi approbatione, alia fierent acta Consistorialia, superius in Consistorii rubrica insinuata. *supra disc. 5.*

Ita ergo introducta est ista Congregatio, quae constat ex competenti Cardinalium numero vario pro Papae arbitrio, ac etiam, ex aliquibus Praelatis, & Religiosis, qui sint Canonum, & Theologiae professores, istique examinatores dicuntur, quorum aliqui sunt fixi, nempe, Rotae Decanus, vel Vicedecanus, Vicesgerens, Et Magister S. Palatii; Alii verò Praelati, vel religiosi assumuntur pro Papae libito, distributis inter istos muneribus pro qualitate seu professione exami-

examinandorum in propria professione, canonum, seu decretorum, & Theologiæ scholasticæ, vel respectivè moralis; Ad istam verò ultimam facultatem, pro frequentiori praxi, examen hodiè restrictum videtur, cum ipsorum examinandorum optioni remissum sit, unam vel alteram ex his facultatibus eligere.

4. Istud verò examen, fieri solet ad interrogationem trium examinatorum, duorum scilicet inferioris ordinis, ut suprà, & unius Cardinalis, pro eo tempore, quod Papæ placeat; Quod scilicet, introductus per Vicegerentem ille, qui est examinandus, ante conspectum Papæ, dictorumque Cardinalium, & aliorum examinatorum, genitlexus interrogatur super aliquibus dubiis, vel quæsitis, eam facultatem concernentibus; Atque peracto examine, exquiritur per Papam votum Congregationis, an ille approbari, vel reprobari mereatur, per quamdam speciem, seu imaginem illius examinis, quod, juxta formam præscriptam à Concilio Tridentino, haberi debet in provisione Parochialium, *sub titulo de parochialibus discursu 37. & in annotatione ad Concil. Trid. disc. 3. 2.*

5. Problematica verò, atque adhuc sub Judice indecisa est quæstio inter viros sapientes, ac zelantes, an ista introductio, commendatione digna, sit necnè; Aliqui enim affirmativam tenent, ex rationibus in præfata Gregoriana Constitutione assignatis, atque, ut ita eorum, qui ad tantum munus assumendi sunt, experimentum fiat; Ducto etiam argumento à dicta forma introducta per Sacrum Concilium Tridentinum in provisione parochialium; Fortius verò, eoque magis in tam gravi provisione ejus, qui deputandus est parochus parochorum,

6. Alii verò inclinare videntur in negativam, quasi quod duplex ita inferri dicatur injuria, tam ipsi Pontifici eligenti, quam Curie Romanæ, imò toti Italiæ, literarum floridissimæ, quod scilicet Itali, qui ad Episcopatus, & Archiepiscopatus assumendi sunt, atque per ipsum Papam eliguntur, (paucis exceptis Ecclesiis, quæ sint ad Principum nominationem) exponi debeant huic examini, quodque ab eo exempti sint illi altorum Nationum ultra montes, qui ut plurimum per Principes sæculares, vel per Capitula eligantur, seu nominantur; Fortius verò quia, non exindè obtinetur finis, vel intentum, ut scilicet idonei, ac habiles ad tantum munus assumantur, ideoque adesse videtur malum, absque compensatione boni, dum istud examen practicari solum videtur more scholasticum, super aliquibus paucis interrogatoriis, ad breve tempus, & præsertim in theologia morali, ad quam illud pro frequentiori praxi, ut suprà, restrictum videtur, eo modo quo, me per plures annos id practicante, etiam in parvis Civitatibus, & locis; interrogari solent adolescententes, qui promovendi sint ad ordines minores vel sacros respectivè; Aut illi qui approbandi sint ad sacramentum penitentiae ministrandum.

Id autem non præbet sufficiens experimentum.

Card. de Luca. Relatio Curie Romanæ.

7. tum, quoniam non videtur quid commune habeat, aliquam ostendere notitiam hujusmodi hodiè, quæ etiam adolescentes in scholis addiscunt, re-ctèque callent, cum regimine Ecclesiarum Cathedralium, & Metropolitanarum, dum istud non consistit principaliter in actuali exercitio curæ sacramentalis, vel administrationis sacramentorum, cum hæc peragantur à parochis, aliisque clericis, & operariis, qui per examen super hac idoneitate, approbari solent; Sed consistit principaliter in exercitio curæ jurisdictionalis, pro qua idoneitas literaturæ, in diæcesibus præsertim ab hæretica lue immunibus, versatur circa notitiam Canonum, & Conciliorum; Imò neque ista theoreticè, vel scholasticè, sufficit, sine forensi praxi ecclesiastica, in Sacris Congregationibus; aliisque Curie Romanæ Tribunalibus.

Et ulterius, ista videtur minor pars idoneitatis, quæ pro isto gravissimo munere est necessaria, dum ea commode suppleri potest per vicarium Generalem peritum, vel per assessores, aliosque adjutores officiales; Sed punctus principalis consistit, in probitate morum, & in exemplaritate vitæ, ac etiam in prudentia, eaque politica ecclesiastica, & pia, quæ viro ecclesiastico & prælato conveniat, tam circa ministrorum, & operariorum electionem, quam circa morum correctionem, in subditis, ac restitutionem, vel conservationem christianæ disciplinæ, & pietatis in clero & populo; Principaliter autem in dexteritate, ac prudentia cum Principibus, & Magistratibus sæcularibus, circa concernentia ecclesiasticam jurisdictionem, & immunitatem, ut eas quidem (ut decet) custodiat, & conservet quo magis pacificè fieri potest, non autem, ut, vel ex indiscreto zelo, vel turpis lucri grati, aut ex imprudentia, ita in his se agat, ut exindè eidem jurisdictioni, vel immunitati magna potius præjudicia resultent, ut frequens praxis docet, cum similibus politicis, ac prudentialibus partibus, quæ in ista specie principatus, atque in jurisdictione potius habituali, & universalis, quam actuali per inferiores officiales & ministros exercenda, requiruntur, ideoque non videtur quale experimentum desumi valeat, ex eo quod in examine quis respondere sciat ad duo vel tria interrogatoria, quæ frequentius, res faciles, & notas, consistere solent; Et quandoque praxis docet, ut bonæ responsiones potius casui, vel cuidam præcedenti structioni, quæ per peritos fieri solet, referri mereantur, tanquam per speciem illius sapientissimi responsi, quod dedit fatuus Parisiensis.

8. Hinc proindè illi, qui hanc posteriorem sequuntur opinionem, laudant quidem, imò necessarium putant examen, ad præfata Gregorianæ Constitutionis præscriptum; Verum eis non satisfacit istud solum materiale, ac momentaneum examen pro quadam formalitate circa literaturam, sed circa omnia alia præmissa.

Et licet ad ejusdem Constitutionis præscriptum fiat alterum examen consistoriale, attamen, ut in dicta Consistorii rubrica advertitur, istud videtur potius ceremoniale ad quandam formalitatem, ideoque desideraretur illud facti, id est,

H h

est,

est longa negotiorum ac mundiorum experientia, occasione aliorum munerum inferiorum; Putà in Vicariatibus generalibus apud qualificados & probatos Prælatos, quorum attestationibus probabiliter deferendum sit; Aut in munere Auditoris, vel adjutoris studiorum per tempus notabile, alicujus docti, probatæque fidei Cardinalis; Vel in munere bene notæ curialitatis tam circa doctrinam, quam circa vitam & mores, ac prudentiam; Et respectu Regularium, inquirere à superioribus Religionis eorum prudentiam, ac habilitatem, in provincialibus vel in prælatis localibus, aliisque muneribus.

Istud verò dicunt, seu cupiunt opportunum ⁹ examen, quod in provisione Episcopatum adhibendum est; illam habendo applicationem quæ regulariter, (paucis exceptis limitationibus) haberi solet in promotione Cardinalium, quæ fieri non solet nisi de personis, quæ per gradus, ac munera publica idoneitatem, ac notoriam fidem habeant; Quinimo quod major diligentia in provisione Episcopatum, & Archiepiscopatum adhibenda videatur, quoniam licet non in ratione ordinis, sed in ratione officii, ac administrationis, pro hodierna praxi, longè majus reputetur munus cardinalitium, quam Episcopale vel Archiepiscopale, ob superius in sua sede insinuatam participationem in administratione Ecclesiæ universalis; Attamen ob magnum Cardinalium numerum, & copiam virorum literatorum, sive bene expertorum in rebus politicis ac publicis, qui sunt in Sacro Collegio, non adeo præjudicialis videtur aliquorum ex eis modica sufficientia, dum alii supplere possunt; Neque Cardinales singularia munia habent, sed ut plurimum, plures eorum collegialiter Papæ consultationes, aliaque negotia explicant; Secus verò est in Episcopis, & Archiepiscopis, quoniam eis singulariter dioceses, & provinciæ committuntur; Ideoque ab eorum prudentia, ac vita & moribus totum regimen pendet; Ad istum autem effectum non videtur quid referat scire, vel non scire promptè respondere in eo temporis momento, aliquibus memoriæ, vel ingenii quæsitis, super iis, quorum viri impudentissimi, maleque morigerati, peritissimi esse possunt, dum pro frequentiori praxi, illi qui valde ingeniosi ac studiosi sunt, præfatis defectibus, cumulatè, vel alternativè laborare solent.

Hinc habemus, quod etiam in longè minori cura & administratione parochiarum; circa dictam formam concursus, quæ ad præscriptum ¹⁰ Concilii Tridentini servanda est, soli majori literaturæ, quamvis in gradu eminentiæ, deferri non debeat, quodque mediocris, dummodo sufficiens literaturæ, juncta cum prudentia, & cum vitæ exemplaritate, aliisque partibus moralibus, prævalere debet magnæ literaturæ, quæ aliis partibus destituta sit, dicto disc. 37. de paroch. & in aliis ibi enunciatis, & in annot. ad Concil. Tridentin. disc. 2. Multò igitur magis in Ecclesiis Cathedralibus, & Metropolitanis.

¹¹ Magna etenim differentia dignoscitur inter belli duces, & singulos milites eligendos; Ubi enim privatus miles adscribendus est militiæ sit ejus examen, vel experimentum materiale, an sci-

licet sciat emittere scloppum, & evaginare, ac exercere gladium, aliasque gerere partes, quæ in privato milite pugnatura requiruntur, cum non oporteat assumere adolescentes, seu viros novos, adhuc in eo munere non expertos; Profusus autem vanum esset, & contemptibile, ut ex hoc eodem experimento, emissiois sclopi, vel evagationis gladii, regulari deberet electio Ducis exercitus, vel militiæ, cum non in ea parte, sed in prudentia, magna que peritia rei militaris, istud munus versetur; Aded ut frequens praxis doceat, quod insignes ac primarii belli Duces ex infirma valetudine, vel ex aliis accidentibus, ad pugnam personalem omninò sint inhabiles. In militibus etenim privatis desideratur robur in brachiis, & pedibus, aliisque partibus corporis; Robur autem Ducis consistat in capite seu ingenio; Istaque est differentia inter Episcopos, & Archiepiscopos, & clericos inferiores, quibus solum exercitium divinum, & Sacramentorum committendum est; Ideoque laudatur hoc examen circa literaturam, sed quod junctum sit cum dicto alio examine potius facti, quam solemnitatis.

Isti sunt discursus, qui in hac problematica questione à sapientibus ac zelantibus viris fieri, solent, quorum sola relatione contentus, meum desuper non profero judicium, cum ad sæcularem virum, in vitæ forensis strepitu versantem, atque contentiosa negotia peragentem, de his judicare non pertineat; Eodem tamen discursivo, non autem determinativo themate retentò, hæc posterior opinio, cum insinuata ¹² moderazione, seu conciliativa distinctione, probabilior videtur, Ut scilicet fiat quidem istud solemne, ac ceremoniale examen, super idoneitate literaturæ, vel super partibus intellectus, ita hunc jam inductum stylum conservando; Sed quod prius, ac principaliter præcedat jam dictum alterum examen rigorosum, & accuratum, super alia insinuata idoneitate, dum processus confistorialis, juxta notoriam præxim ad nihilum deservit, sed est mera formalitas; *Suprà discursu quinto.* Quo verò ad istud examen, circa literaturam, cuperem, quod Religiosi, non ingeniosè, ut se ipsos potius coram Pontifice examinarent, atque ad propriæ doctrinæ ostentationem, super quæsitis scholasticis, vel super ¹³ simplicibus casibus conscientiæ, qui ut supra congruunt promovendis ad ordines, aut deputandis ad Sacramentorum administrationem, insisterent; Minusque Prælati Canonistæ, super Juris canonici scholasticis quæstionibus, aut super iis, quæ ad Judices pro causis contentiosis decidendis deserviunt; Sed quod illi Cardinales, qui fuerunt Episcopi, aut quod bene versati sint in Sacris Congregationibus Episcoporum, & Concilii, ac etiam Immunitatis, non per viam quæstionum in abstracto, & more scholastico, sed per viam practicæ & familiaris alloquutionis, ab eis exquirerent, quomodo se gerent in aliquibus casibus figurandis; Putà (exempli gratia) circa ecclesiasticam jurisdictionem, vel immunitatem; Vel circa diocesis visitationem, aut ecclesiarum parochialium provisionem; Sive circa beneficiorum collationes, aut circa regimen

gimen monasteriorum Monialium; Vel super gravibus inimiciis, aut motibus popularibus componendis vel sedandis; aut super tollendis abusibus circa matrimonium, vel super iis, quæ concernunt superstitiones; & fortilegia, cum similibus, quæ concernant munus Episcopale; Et præsertim super iis, quæ constet quod à Concilio Tridentino in Episcopis magis desiderentur, non autem super iis, quæ simplicibus clericis, vel scholaribus congruunt, ut supra.

Et quamvis ubi dignoscatur; quod hic teneatur sylus, tunc in isto genere versarentur Instructores; Adhuc tamen notabilis profectus exinde resultaret, dum ita illi, qui examinandi sunt, bene instruerentur de decretis Concilii Tridentini, ac de aliis, quæ peculiariter pertinent ad munus Episcopale.

Docet autem praxis (quamvis nimium rara) quod aliqui reprobantur; Verum quia aliquando contingit, quod viri peritissimi, ac notoria idoneitatis, ab illius magni Concessus majestate territi, intellectus offuscationem in eo actu patiantur; Ad eum frequentius major sit timor literatorum, quam imperitorum, (cum petulantia ut plurimum sit ignorantia comes;) Hinc licet tunc ille, tanquam idoneus non approbetur, attamen admitti solet ad novum privatum examen coram aliquibus Cardinalibus, vel eorum aliquo, pro arbitrio Papæ.

Item aliquando idem Papa (& quidem commendabiliter) aliquos qualificados, notoriaque idoneitatis Prælatos, qui ad Ecclesias promoventur, quia nempe in Nuntiaturis, aliisque gravibus muneribus, vel in Judicaturis in Curia versati sint, in eius conspectu pro examine presentatos (ut ita cum omnibus pariformiter id sequatur) eos dimittit, atque non patitur, ut Examinatorum questis subjaceant.

Examinandorum numerus, juxta currentem praxim, esse non solet minor, quam trium, neque major quam quatuor; ideoque ubi num ad sint, saltem tres examinandi, non solet ista Congregatio convocari; nisi aliter Papæ videatur, quia nempe agatur de aliqua conspicua persona promovenda, quam congruat singulariter absque aliorum mixtura admitti; Et cum qua solet nimium benigne & circumspèctè procedi, eo modo, quo in prædictis qualificatis, ac etiam probata idoneitatis Prælati, prædicatur; Ut præsertim nostra ætate, sub Urbano VIII. praxis docuit, in germano fratre Ducis Mutinæ, promoti ad Ecclesiam Regiensem, quam eo defuncto postea aliquo tempore administravit, etiam adeo qualificatus Cardinalis Estensis alter eius frater, siquidem sufficiens reputari solet examen, quod hujusmodi personæ illi conspectui se præsentent, atque se examinandos exponant; Super hoc tamen certa regula non habetur, cuicumque casui applicabilis, cum totum resideat in

Papæ arbitrio ex singulorum casuum circumstantiis regulando.



Card. de Luca. Relatio Curie Romanæ.

DISCURSVS XXII.

De Congregatione Reformationis Regularium.

S V M M A R I V M.

- 1 DE occasione erectionis huius Congregationis.
- 2 De suppressione parvorum Conventuum.
- 3 De applicatione novorum Conventuum suppressorum.
- 4 Quare ista Congregatio adhuc continuet, & quæ negotia tractet.
- 5 Quid expediat adesse Regulares in oppidis, & locis.
- 6 De quibus in ista Congregatione disputari consueverit.

Moderna & extraordinaria potius ista Congregatio est, cum ea, quæ cleri regularis regimen ac directionem concernunt, commissa sint Congregationi Regularium, quæ unita est cum altera Episcoporum, ut superius in eius particulari Rubrica advertitur. *Suprà discursu 16.*

Cum autem praxis doceret, quod in parvis Conventibus, vel Monasteriis, disciplina regularis non bene servaretur, unde propterea quamplura resultarent inconvenientia, ipsis Religionibus vel universo Ordini regulari præjudicialia; Atque dicta Congregatio ob negotiorum multiplicatam, adeo vacare non posset, huic parvorum Monasteriorum vel Conventuum, ac etiam aliquarum parvarum Religionum, vel Congregationum reformationi, dum eadem ratio relaxationis discipline regularis, quæ inter Religiosos eiusdem religionis viget in parvis Conventibus vel Monasteriis, proportionabiliter & comparativè militat quoque in Religionibus in universum; Hinc proinde sub Innocentio X. erecta fuit ista Congregatio, ad instar aliarum, ex aliquo Cardinalium competenti numero constituta, cum mixtura aliquorum Prælatorum, quorum unus est Secretarius; Atque per istam Congregationem, habita diligenti informatione status, ac reddituum omnium Monasteriorum, & Conventuum aliarumque domorum regularium, nec non aliquarum parvarum Religionum seu Congregationum, ad eiusdem Congregationis consultatorem, prodiit ejusdem Innocentii Constitutio. *Const. 50. Innocent. X. super suppressione omnium Monasteriorum, Conventuum & Domorum, in quibus ad minus sex Religiosi condecenter sustentari non possent, subjiciendo Ordinariam superioritati, & jurisdictioni illos Conventus, ac Monasteria, vel Domos, in quibus non adessent saltem 12. Religiosi, ad præscriptum Constitutionis Urbani VIII. De his agitur sub tit. de regular. disc. 32.* Applicando hujusmodi Conventuum vel Monasteriorum suppressorum redditus & bona Ecclesiis parochialibus, vel seminario, aliisque piis usibus, vel operibus, Ordinarium arbitrio, vel ad eorum relationem; per ipsam Congregationem.

Quamvis autem, edita dicta Constitutione, videretur, quod finis, ob quem ista Congregatio erecta